בכדי חייו רבינא אמר *הכא בתלמידי חכמים עסקינן: טעמא מאי גזור רבנן, *שמא ילמוד ממעשיו, וכיון דתלמיד חכם הוא לא ילמוד ממעשיו איכא דמתני לה להא דרב הונא אהא דתני רב יוסף °אם כסף תלוה את עמי את העני עמך, עמי ונכרי, עמי קודם, עני ועשיר, עני קודם, ענייך ועניי עירך, ענייך קודמין, עניי עירך ועניי עיר אחרת, עניי עירך קודמין אמר מר עמי ונכרי עמי קודם פשיטא? אמר רב נחמן אמר לי הונא לא נצרכא דאפילו לנכרי ברבית ולישראל בחנם תניא אמר ר' יוסי בא וראה סמיות עיניהם של מלוי ברבית: *אדם קורא לחבירו רשע, יורד עמו לחייו, והם מביאין עדים ולבלר וקולמוס ודיו וכותבין וחותמין פלוני זה כפר באלהי ישראל תניא ר' שמעון בן אלעזר אומר כל מי שיש לו מעות ומלוה אותם שלא ברבית עליו הכתוב אומר °כספו לא נתן בנשך ושוחד על נקי לא לקח עושה אלה לא ימוט לעולם הא למדת שכל המלוה ברבית נכסיו מתמוטטין והא קא חזינן דלא מוזפי ברבית וקא מתמוטטין? אמר רבי אלעזר הללו מתמוטטין ועולין והללו מתמוטטין ואינן עולין. *°למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו אמר רב הונא צדיק ממנו בולע, צדיק גמור אינו בולע תניא רבי אומר גר צדק האמור לענין מכירה, וגר תושב האמור לענין רבית איני יודע מה הוא גר צדק האמור לענין מכירה דכתיב °וכי ימוך אחיך עמך ונמכר לך ולא לך אלא לגר שנא' °לגר, ולא לגר צדק אלא לגר תושב שנא' °לגר תושב, *משפחת גר זה הנכרי כשהוא אומר או לעקר זה הנמכר לעבודת כוכבים עצמה אמר מר ולא לך אלא לגר שנא' לגר למימרא דגר קני עבד עברי ורמינהי °אין הגר נקנה בעבד עברי ואין אשה וגר קונין עבד עברי גר לא נקנה בעבד עברי °ושב אל משפחתו בעינן והא ליכא ואין אשה וגר קונין עבד עברי אשה לאו אורח ארעא גר נמי גמירי דמקני קני, דלא מקני לא קני אמר רב נחמן בר יצחק אינו קונה ודינו כישראל אבל קונה ודינו כנכרי דתניא *הנרצע והנמכר לנכרי אינו עובד לא את הבן ולא את הבת אמר מר ואין אשה וגר קונין עבד עברי נימא דלא כרבן שמעון בן גמליאל דתניא אשה קונה את השפחות ואינה קונה את העבדים רבן שמעון בן גמליאל אומר אף קונה את העבדים? אפילו תימא רבן שמעון בן גמליאל ולא קשיא כאן בעבד עברי כאן בעבד כנעני: עבד עברי צניע לה עבד כנעני פריץ לה אלא הא *דתני רב יוסף ארמלתא לא תרבי כלבא ולא תשרי בר בי רב באושפיזא בשלמא בר בי רב, צניע לה, אלא כלבא, כיון דמסריך בה, מירתתא? אמרי כיון דכי שדיא ליה אומצא מסריך בתרה אמרי אינשי משום אומצא דשדיא ליה הוא דמסריך גר תושב האמור לענין רבית מאי היא דכתיב °וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך אל תקח מאתו נשך ותרבית ויראת מאלהיך וחי אחיך עמך ורמינהי לוין מהן ומלוין אותן ברבית וכן בגר תושב אמר רב נחמן בר יצחק מי כתיב אל תקח מאתם מאתו כתיב מישראל תנו רבנן אל תקח מאתו נשך ותרבית אבל אתה נעשה לו ערב

ערב

בכדי חייו · התירו לו, ויותר מכאן אסור מדרבנן דלמא אתי למיסרך: **רבינא אמר** · מתניתין דקתני מלוין אותן ברבית בתלמיד חכם עסקינן: **טעמא מאי אמרו רבנן** · רבית נכרי אסור שמא ירגיל הנכרי אצלו וילמד ממעשיו, לא גרסינן דלמא אתי למיסרך: **אם כסף תלוה את עמי** · עמי ונכרי באין ללוות עמי קודם: **ענייך ועניי עירך** · עניים שהם קרובין וממשפחתך: **ענייך קודמין** · דכתיב עמך הקרובין לך: **עניי עירך קודמין לעניי עיר אחרת** · דהנך הוו עמך טפי: **יורד עמו לחייו** · רגיל להתקוטט עמו כאילו הכהו וכאילו בא להורגו ואני שמעתי רשאי לירד לתוך אומנותו של חבירו ולמעט מזונותיו של חבירו ונקט בעניין שיתירו חכמים לישראל להנקם ולגמול רעה ועוד דאמרי' בכתובות (דף נ') עד שתים עשרה שנה מתגלגל אדם עם בנו, מכאן ואילך יורד עמו לחייו ומאי יורד לתוך אומנותו איכא הא לייסרו ולכופו לתורה קאמר: **פלוני כפר** · שהלוה ישראל ברבית: **מתמוטטים** · דוק הכי עושה אלה לא ימוט הא אם נתן בנשך ימוט: **הללו מתמוטטין ועולין והללו כו'** · והכי משמע קרא כל עושה אלה לא ימוט לעולם כלומר ואם ימוט, אין מוטתו מוטת עולם, אבל הנותן בנשך ימוט לעולם: **צדיק גמור אינו בולע** · ואע"פ שנתמוטט, עולה ואינו נבלע לעולם: **ולא לך אלא לגר** · לעיל קאי ורישא דברייתא במסכת ערכין (דף ל:) בא וראה כמה קשה אבקה של שביעית אדם נושא ונותן בפירות שביעית סוף מוכר מטלטליו כו' עד לא באת לידו עד שמוכר עצמו שנאמר ונמכר לך ולא לך אלא לגר: **נמכר לעבודת כוכבים**. לחטוב עצים ולשאוב מים: **אמר מר** · השתא מפרש מאי קשיא ליה דקאמר איני יודע מהו: **לאו אורח ארעא** · שהוא מתייחד עמה: **גמירי דמיקני קני** · הנקנה בעבד עברי קונה בעבד עברי: **דתניא** · דיש חילוק בין הנמכר לנכרי לנמכר לישראל: **הנרצע** · בעבד עברי [הנמכר] לישראל ומת האדון קודם היובל: **אינו עובד לא את הבן ולא את הבת** · שנאמר (שמות כא) ועבדו לעולם ולא לבן: **והנמכר לנכרי** · ילפינן בקדושין (דף יז:) וחשב עם קונהו ולא עם יורשי קונהו: **צניע לה** · מוחזק לנוע הוא בעיניה שאם יקלקלו יחד לא יתפאר לגלות הדבר הלכך אסור לקנותו: **פריץ לה** · ויראה היא להפקיר לו את עצמה: **לא תרבי כלבא** · לא תגדל כלב שמא תקלקל עמו: **צניע לה** · ובטוחה שלא יודע: **כיון דמסריך סריך מירתתא** · להיות נרבעת לו: **גר תושב** · שקיבל עליו שלא לעבוד עבודת כוכבים ואוכל נבילות: **אל תקח מאתו כתיב** · אאחיך קאי וכי כתיב גר תושב לענין וחי עמך כתיב שאתה מצווה להחיותו: **אבל אתה נעשה לו ערב** · ערבו של לוה כנגד המלוה:

ערב

לנכרי שרי ועי"ל דבני נח לא הוזהרו מן הרבית וההוא גברא דלא קם בבקעת דורא זה לא היה עונש שלא היה שעת תחיית כל המתים ולא נענש זה יותר משאר מתים שלא חיו באותה שעה אלא חביריו זכו בשביל שנזהרו מן הרבית אע"פ שלא נצטוו כמו שקיימו אבותינו את התורה אע"פ שלא ניתן להם:

אדם קורא לחבירו רשע יורד עמו לחייו · כתוב בתשובות הגאונים בשם רב צדוק גאון יורד עמו לחייו רשאי לשרוף שלים תבואתו ותימה גדול מנין לו זה:

הא חזינן דלא עבדי הכי ומתמוטטים · וא"ת דלמא משום שאר עבירות הכתובים באותו פסוק ושוחד על נקי לא לקח וי"ל דפריך דחזינן לדיקים גמורים נמי מתמוטטין א"כ לר"ע פריך דדריש בסוף מכות (דף כד' ע"ש) עושה אלה עושה אחת מכל אלה לא ימוט:

או לעקר זה הנמכר לעבודת כוכבים עצמה · וא"ת למ"ל למכתב בתר עקר משפחת גר דהיינו נכרי כיון דנמכר לעבודת כוכבים א"כ נמכר לנכרי וי"ל דה"א לעבודת כוכבים של ישראל כגון פסלו של מיכה א"כ אי לאו דכתיב משפחת גר ה"א דעקר היינו נכרי אבל אין לתרץ דאצטריך משום גאולת קרובים דמגר תושב נפיק כ"ש נכרי:

אינו עובד לא את הבן ולא את הבת · אגב בן נקט בת דאפילו נמכר לישראל אינו עובד את הבת:

לא תרבי כלבא · משום לזות שפתים בעלמא לפי שהולך אחריה *שלא נחשדו ישראל על הזכור ועל הבהמה וגם אין אסור להתייחד:

מלאו

עין משפט נר מצוה

קי א מיי' פ"ה מהלכות מלוה ולוה הל' ב סמג לאוין קלג טוש"ע יו"ד סי' קנט סעיף א:

קיא ב מיי' שם הל' ז סמג לאוין קלב טוש"ע ח"מ סי' לז סעיף א:

קיב ג מיי' פ"ד שם הלכה ז סמג שם טוש"ע יו"ד סי' קס סעיף ב:

קיג ד טוש"ע שם:

קיד ה ו מיי' פ"א מהלכות עבדים הלכה ב טוש"ע יו"ד סי' רסז סעיף יט:

קטו ז מיי' שם פ"ג הלכה ו סמג עשין פג:

קטז ח מיי' שם פ"ב הל' יב סמג שם:

קיז ט מיי' פכ"ב מהל' איסורי ביאה הל' טז סמג לאוין קכו טוש"ע אה"ע סי' כב סעיף יח:

קיח י מיי' שם ועיין בהשגות ובכ"מ טוש"ע שם סעיף יז:

מסורת הש"ס

[עירובין סג:]

קידושין כח.

מכות ו: מגילה ו: [ע"ש]

קידושין כ: ב"ק קיג: [ערכין ל:]

[לעיל ע:]

[כדאיתא קדושין פב.]

[יבמות מו.]

תורה אור

שמות כב

תהלים טו

חבקוק א

ויקרא כה

גליון הש"ס

גמ' אין הגר נקנה בע"ע. עיין ב"ב דף י"ג ע"א ברש"י ד"ה ה"ג ובתוס' שם ד"ה כופים ול"ע. ועיין גיטין דף מ"א ע"א תוס' ד"ה לישא: שם דכתיב וכי ימוך. עיין לקמן דף קיא ע"ב תוס' ד"ה מגרך:

נוטע

רבי אומר שאיני יודע מהו:

1- גר צדק בענין מכירה

2- גר תושב בענין רבית

מבנה

ב' ההלכות

ערב למאן אילימא ערב לישראל *והא תנא *אלו עוברין בלא תעשה המלוה והלוה הערב והעדים אלא לנכרי וכיון דדיניה דנכרי דאזיל בתר ערבא, איהו ניהו דקא שקיל מיניה רביתא? אמר רב ששת שקיבל עליו לדון בדיני ישראל, אי קיבל עליו לדון בדיני ישראל רבית נמי לא לשקול? אמר רב ששת שקיבל עליו לזו ולא קיבל עליו לזו:

מלוה ישראל מעותיו של נכרי מדעת הנכרי כו': תנו רבנן מלוה ישראל מעותיו של נכרי מדעת הנכרי אבל לא מדעת ישראל כיצד ישראל שלוה מעות מן הנכרי ברבית וביקש להחזירם לו, מצאו ישראל אחר ואמר לו תנם לי ואני אעלה לך כדרך שאתה מעלה לו אסור, ואם העמידו אצל נכרי מותר ובן נכרי שלוה מעות מישראל ברבית וביקש להחזירם לו מצאו ישראל אחר ואמר לו תנם לי ואני אעלה לך כדרך שאתה מעלה לו מותר ואם העמידו אצל ישראל אסור בשלמא סיפא לחומרא אלא רישא כיון דאין שליחות לנכרי איהו ניהו דקא שקיל מיניה רביתא? אמר רב הונא בר מנוח משמיה דרב אחא בריה דרב איקא הכא במאי עסקינן כגון דאמר ליה הניחם °על גבי קרקע והיפטר, אי הכי מאי למימרא? אלא אמר רב פפא כגון שנטל ונתן ביד, ואכתי מאי למימרא? מהו דתימא נכרי גופיה כי עביד, אדעתא דישראל קא גמיר ויהיב, קמ"ל רב אשי אמר כי אמרינן אין שליחות לנכרי הני מילי בתרומה אבל בכל התורה כולה יש שליחות לנכרי, והא דרב אשי *ברותא היא מאי שנא תרומה דלא, דכתיב °אתם גם אתם *מה אתם בני ברית אף שלוחכם נמי בני ברית, שליחות דכל התורה כולה נמי מתרומה גמרינן לה, אלא דרב אשי ברותא היא איכא דאמרי אמר רב אשי כי אמרינן אין שליחות לנכרי הני מילי אינהו לדידן אבל אנן לדידהו הוינא להו שליח והא דרב אשי ברותא היא מ"ש אינהו לדידן דלא דכתיב אתם גם אתם לרבות שלוחכם: מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית אנן לדידהו נמי מה אתם בני ברית קאמר, אלא הא דרב אשי ברותא היא רבינא אמר נהי דשליחות לנכרי לית ליה, זכיה *מדרבנן אית ליה מידי דהוי אקטן: קטן לאו אף על גב דלית ליה שליחות

אית

תורה אור: אתם – במדבר יח

ערב למאן · מי הוא המלוה שאני מותר לעשות לו ערב: אלו עוברין · משום לא תשימון (שמות כב): והא כיון דנכרי בתר ערבא אזיל · אינו תובע אלא את הערב: הוא ניהו דשקיל רבית · ערב זה הלוה מן הנכרי וחזר והלוה לישראל: לדון בדיני ישראל · [א] יתבע מן הלוה תחלה וכשלא ימצא אצלו יגבה מן הערב והשתא אין הערב לוה מתחילה הלכך כי פרע לנכרי ההיא שעתא הוא דאוזפיה לחבריה ומאי דמוזיף ליה שקיל מיניה: אסור · דהא ניהו דקא מוזיף ליה ברבית: ואם העמידו אצל נכרי · אע"פ שישראל טתנו לחבירו במלות הנכרי: מותר · דשלוחו הוא: ואם העמידו אצל ישראל אסור · ואף על פי שקיבלם זה מיד נכרי משום דנכרי שליח של ישראל ושלוחו של אדם כמותו: בשלמא סיפא · דקתני "אם העמידו אצל ישראל אסור" דמשמע שנכרי זה חשוב שלוחו של ישראל חומרא דרבנן הוא למיסר דהא דקי"ל דשלוחו של אדם כמותו בשולח ישראל ושליח ישראל כאמר דמתרומה גמרינן בפרק שני דקדושין (דף מא:) אתם "גם אתם" לרבות שלוחכם מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית: אלא רישא · דקתני "אם העמידו אצל נכרי מותר": כיון דאין תורת שליחות לנכרי · וישראל מישראל קיבלם הוא ניהו דשקיל רבית: דאמר לו נכרי · לישראל ראשון: הניחם על גבי קרקע והפטר · וכן עשה ומשם נטלם ישראל שני: כגון שנשא ונתן הנכרי ביד · וקבלם מן הראשון ונתנם לשני: אדעתא דידיה דישראל · שהרי הוא הביאו אצלו והוי נכרי שלוחו ונחמיר מדרבנן למיסר כדמחמרינן בסיפא: שליחות דכל התורה כולה · שיהא שלוחו כמותו: מתרומה גמרינן לה · בקדושין: אבל אנן לדידהו · כגון רישא דברייתא הוי שליח וסיפא לחומרא כדאמרן: אנן לדידהו נמי · מה אתם בני ברית "ואתם" היינו שולחים לא נאמרה שליחות אלא בשולח ישראל ושליח ישראל · מאן דגרים הכא "אף שלוחכם בני ברית" משתבש: זכיה מדרבנן אית ליה · שיהא ישראל זוכה לצורך נכרי הלכך ההוא ישראל זוכה ליה מדרבנן בהלואה זו מישראל: קטן לית ליה שליחות · דכי כתב שליחות, בגדול כתב, בראוי לתרום שיהא הקדשו הקדש ודיבורו חל, דגבי הקדשות ונדרים "איש" כתיב וגבי *תרומה "מאת כל איש אשר ידבנו לבו וגו'" (שמות כה):

אית

מצאו ישראל אחר אמר לו תנם לי ואני אעלה לך כו' · ואם תאמר מאי איריא ואני אעלה לך אפילו אמר אני אעלה לנכרי אסור דלא שרי אלא בהעמידו אצל נכרי כיון דמלוה מעותיו לחבירו כדי שיפרע לנכרי רבית בשבילו פשיטא דהוי רבית דאפילו לא היה המלוה חייב לנכרי רבית כיון דמשכר הלוה טתן לנכרי הרבית ע"פ המלוה הרי הוא °כטתן למלוה עצמו מדין ערב כמו תן מנה לפלוני ואקדש אני לך דמקודשת מדין ערב בפ"ק דקדושין (דף ז.) וכן קשה בסיפא וי"ל דנקט לך משום העמידו לאשמועינן רישא דאפילו מקבל ישראל רבית שרי כיון שמקבלו בשביל נכרי וכן בסיפא כשהעמידו אצל ישראל אסור אפילו מקבל הנכרי רבית:

בשלמא סיפא לחומרא · תימה אמאי לא הוי רבית גמור כשהעמידו אצל ישראל אפילו מקבל הנכרי רבית שהרי נעשה ישראל שני שלוחו של ראשון לקבל חובו מידו של נכרי וי"ל דאפילו שיוכל לזכות לחבירו במציאה הכא אין קבלתו מן הנכרי זוכה לישראל חבירו דנהי אם היה נכרי מפקיר מעותיו היה יכול לזכות לחבירו השתא מיהא שהנכרי אינו מפקירן אלא בא לזכות מעותיו למלוה על ידי זה הלוה אין לו כח לזכות שאם כן היה ישראל המקבל שלוחו של נכרי לזכות במעותיו של ישראל ואין שליחות לנכרי וה"ל להיות מותר אפי' העמידו אצל ישראל אי לאו דלחומרא אמרינן דיש שליחות לנכרי אלא רישא אמאי שרי בהעמידו אצל הנכרי כיון דאין שליחות לנכרי כמאן דישראל שני לא זכה בקבלתו לנכרי ואינו חייב לנכרי כלום אלא לישראל וכשנותן רבית לנכרי הרי הוא טתן עבור ישראל המלוה ופוטרו נגד הנכרי והוי כטתן לישראל עצמו ומשני דאמר ליה הניחם ע"ג קרקע והפטר והלוה יטלם מעל גבי קרקע בליווי הנכרי להתחייב לו קרן ורבית ואפילו שלא הפקיר ישראל המעות כשנתנם ע"ג קרקע והוי עדיין שלו כשנטלם ישראל שני מכל מקום כשפורע לנכרי רבית אינו בשביל ישראל ראשון שהרי כבר פטרו הנכרי אבל כשלא הניחם ע"ג קרקע אלא אמר תן לפלוני ישראל והפטר ואני אתנה עמו שיתן לי קרן ורבית היה אסור אע"פ שעתה נמי אינו פורע לו רבית לפטור את הראשון שהרי כבר פטרו הנכרי מכל מקום כיון שקבל המעות מיד ישראל הראשון שהיה עד עתה המעות באחריותו נראה כטתן לו רבית אע"פ שאינו מתנה עמו אלא הנכרי:

כגון שנשא ונתן ביד · אומר רבינו תם דהשתא תו לא אמרינן סיפא לחומרא כדהוה אמרינן מעיקרא אלא איירי נמי כגון שנטל ונתן ביד שקיבל ישראל המעות מן הנכרי ונתנם לחבירו וקמ"ל דלא אמרינן אדעתא דנכרי גמר ומקני ליה וה"נ איכא בשלמא בס"פ ארבעה אחין (יבמות דף לד:) דלא קאי גבי בשלמא כולהו מסכתת להו דשוו שליח ומתוך פ"ה ור"ח משמע דלעולם סיפא לחומרא כתוב בירושלמי ישראל שמנהו נכרי אפוטרופוס או סנטר מותר ללוות ממנו ברבית ונכרי שמנהו ישראל אפוטרופוס או סנטר אסור ללוות ממנו ברבית מעותיו של נכרי שמופקדין ביד ישראל אסור ללוות ממנו ברבית מעותיו של ישראל שמופקדין ביד נכרי מותר ללוות ממנו ברבית זה הכלל כל שהוא באחריות ישראל אסור באחריות נכרי מותר ובתשובה אחת כתב רבינו תם דהיתר גמור הוא כהאי גוונא שישלח ישראל הלוה משכנותיו על ידי נכרי או על ידי עבדו והמלוה יקבל משכנות מיד נכרי ויתן *המעות לנכרי או אפי' לישראל אך שיאמר המלוה אני (א) מלוה לך בשביל הנכרי ולא יהא סומך המלוה כלל על הלוה כ"א על המשכנות והלוה הוא מסולק מן המשכון שהרי אם אבד אין לו דין ודברים עם המלוה שהרי לא קבלו אלא מיד נכרי [ב] ומותר לישראל להיות ערב בשביל נכרי דישראל המלוה לא בתר ערבא אזיל אלא בתר לוה אזיל ואי לא יפרע הנכרי יפרע הערב הקרן והרבית דהשתא הוא דמוזיף לנכרי:

שטר

עין משפט נר מצוה

קיט א ב מיי' פ"ה מהלכות מלוה ולוה הלכה ה סמג לאוין קצג טוש"ע י"ד סי' קסח סעיף א:

קכ ג מיי' שם הלכה ג סמג שם טוש"ע י"ד סי' קסח סעיף א:

קכא ד מיי' שם הל' ד טוש"ע שם סעי' ו:

קכב ה ו מיי' שם הל' ג טוש"ע שם סעיף א:

קכג ז מיי' פ"ד מהל' תרומות הלכה א:

קכד ח ט מיי' פ"ב מהלכות שלוחין ושותפין הלכה א טוש"ע ח"מ סי' קפח סעיף א:

קכה י מיי' שם הל' ב טוש"ע שם סעיף ב:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה כגון וכו' שיאמר המלוה אני פורע לך בשביל:

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה לדון בדיני ישראל יתבע כו'. כ"כ וכ"ד ס"מ. והרשב"א כתב דאינו אסור אלא בערב שלוף דוץ שאין דינו עם הלוה כלל. מ"מ (ועמ"ש רבינו ביו"ד סי' קע ס"ק ב' ס'): [ב] תוס' סד"ה כגון. ומותר לישראל כו'. כ"כ הראב"ד חולק ע"ז ועי' רא"ש:

גליון הש"ס

גמ' ע"ג קרקע והפטר: עיין לקמן דף קיב ע"א תוס' ד"ה חזר: תוס' ד"ה מלאו וכו' כטתן למלוה עצמו: עיין לעיל דף נו ע"ב תוס' ד"ה לספק:

מסורת הש"ס

[צ"ל ודתנן] לקמן עה:

כ"א בדותא [ועי' מ"ש לעיל ט"ב סערוך]

קידושין מא: [גיטין כג:]

גי' רש"ל ראשון

[שינוי גי' בתוס' כתובות יא. ד"ה מטבילין ועי"ש בתוס' סנהדרין סה: ד"ה קטן]

כ"א נפרוש סמשכנות לנכרי או אפילו לישראל אך שיאמר למלוה אני פורע בשביל הנכרי כו'. רש"ע

נושא
ערב לחוב ע"ש
בי' רבית

נושא כללי/מבנה (עד עכ)
ב' מקורות בדינן הלואות ברבית בין ישראל לנכרי

נושא
לוה שני שרוצה לקבל מעות הלואה מלוה ראשון ובפני שהוא מחזירו למלוה. לוה שני זה ישלם גם דמי הרבית

מבנה
דרגות "אסור/מותר"

נושא(ומשק)/מבנה

"מאי למימרא"

ב' לשונות בר' אשי